சுபமஸ்து.

தமிழகம்.

வால்யூம் 2. | 1906-௵ ஜூன்௴ | நம்பர் 6.

தமிழகச்செய்தி.

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கம்.

நாம் சென்ற சஞ்சிகையில் அறிவித்ததுபோலவே மே௴ 24௳ முதல் மூன்றுநாள் மதுரையில் மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தின் ஐந்தாம் வருடோற்சவம் வெகு விமரிசையாகவே நடந்தேறியது. அக்கிராசனம் வகித்த மஹாமஹோபாத்யாயர் பிரும்ம ஸ்ரீ உ. வே. சாமிநாதையரவர்கள் பெருமைகளையாவது அச்சங்கத்தின் தலைவர் ஸ்ரீமான் பாண்டித்துரைசாமித்தேவர் அவர்களின் பெருமைகளையாவது எடுத்துக் கூறுதல் மிகையேயாம். தமிழகத்திற்கே தற்காலத்தில் ஒரு பெருமையைக் கற்பிக்கின்றவர்கள் இவ்விருவருமே.

அநேக புலவர்களும் வித்வான்களும் தமிழபிமானிகளும் தமதுண்மையான ஆர்வப்பெருக்கைக் காட்டிக் கூடியபோது சபையைப்பார்ப்பது அழகாகவே இருந்தது. சபையில் வாசிக்கப்பெற்ற வியாசங்களும் பல பொருளமைதிபெற்றன. அச்சபையோரால் அப்போது அங்கீகரிக்கப்பட்ட விஷயங்களில் எமக்கு முக்கியமாகத் தோற்றிய மூன்று விஷயங்களை எடுத்துக்

காட்டுகின்றோம். (1) உச்சிமேற் புலவர்கொள் நச்சினார்க்கினியர் பேரால் மதுரையில் ஓர் தருமம் நடைபெறவேண்டுமென்பது. (2) ராவ்பகதூர் ஸ்ரீமான் நாகோஜிராயரவர்கள் சங்கீத விஷயமாய் எழுதிய "இருபத்திரண்டு சுருதிகள்" சிலப்பதிகார முதலான அரிய தமிழ்நூல்களிலும் எடுத்தாளப்பட்டன வென்று ஸ்ரீமான் S. இராதாகிருஷ்ணையரவர்கள் காட்டியது. (3) சர்வகலா சங்கத்தாரால் நடத்தப்பெறும் மெற்றிக்குலேஷன் பரீக்ஷை, எப். ஏ. அல்லது நடுத்தர பரீக்ஷை, பீ. ஏ. பரீக்ஷை இவைகளில் பழைய விதிப்படியே சுதேசபாஷைப் பயிற்சியைப் பரிசோதித்தலும் வேண்டுமென்று சர்வகலாசங்கத்தாருக்கும், அவசியமானால், கவர்மெண்டாருக்கும் விண்ணப்பம் செய்து கொள்ளவேண்டுமென்பது.

தமிழ்ப்படிப்பினால் காரியமில்லையென்றும் நாகரிகம் சுதேசாபிமானம் நன்னடத்தை முதலியன வளராவென்றும் கூறுபவர் கூற்றுபொய்யெனக் காட்டுவான் வேண்டி ஐயரவர்கள் புறநானூற்றில் ஒரு பாட்டைக்கூறி அதில் ஓர் முதியாள் தன் பிள்ளையான ஒரு ரணவீரன் போர்க்களத்தில் பின்னடைந்தானென்று கேட்டுவருந்தி "அப்பிள்ளைக்குப் பால்கொடுத்தஎனது மார்பினைத்திறுகிவிடுவே" னென்று கனன்றுபோர்க்களமடைந்து அங்ஙன் பிணக்குவியலிலே மறித்துக்கிடந்த தன்னருமைப் பிள்ளையை யெடுத்துப் புலம்பியவரலாற்றைச் சொல்லி யாவரும் வியக்கத் தமிழ்ப்பாஷையின் அருமை பெருமைகளைக் காட்டினார்கள். சுபம்.

இச்சங்கத்தின் பல விரிவான அங்கங்களும் வழக்கம் போலவே செழித்து வருகின்றன.

பத்திராசிரியர்.

குண்டலகேசி.

வாயுவினை நோக்கியுள மாண்டவய நாவா
யாயுவினை நோக்கியுள வாக்கையது வேபோற்
தீயவினை நோக்குமியல் சிந்தனையு மில்லாத்
தூயவுனை நோக்கியுள துப்புரவு மெல்லாம். (3)

இஃது

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்து

ஐந்தாம்வருடோற்சவ சபைத்தலைவராகிய, மகாமகோபாத்தியாயர்

ஸ்ரீமான், சாமிநாதையரவர்கள் மீது

இளையான்குடி மாஜி ஸ்பெஷல் மாஜிஸ்திரேட்டும், மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்து வித்துவான்களில் ஒருவருமாகிய,

சோதுகுடி, எம். கே. எம். அப்துல்காதிரு ராவுத்தரவர்களால்

இயற்றப்பட்ட

செய்யுள்.

ஆசிரியவிருத்தம்.

மருதவளஞ்செறிகுடந்தைமாநகர்க்குமாமகத்தால்வருமாண்பென்னப்
பொருவலிலாத்தமிழ்பயிற்றிவந்தநின்னுலுஞ்சீர்த்திபொருந்துந்தன்மை
கருதிமகாமகோபாத்தியாயரெனும்பட்டநிற்குக்கவினத்தந்தார்
திருவளர்மன்னவர்சாமிநாதவள்ளானின்போலச்சிறந்தார்யாரே. (1)

என்னதானங்களினுமன்னதானஞ்சிறந்ததென்பார்பல்லோ
ரன்னதானத்தினிலுமரியதுவித்தியாதானமதனைநாளு
நன்னர்செய்நீதோன்றுநகர்க்குத்தமதானப்பெயரைநன்காராய்ந்து
சொன்னவர்தம்மதிவலிதாஞ்சாமிநாதப்பெயர்கொள்சொல்வல்லோனே

மன்னரெலாம்விரும்புபுகழுறும்பாண்டித்துரைமாலும்வாணரெல்லா
முன்னுபுகழுறுஞ்சாமிநாதகவிசேகரனுமொருங்கன்புற்றுத்
துன்னுநித்யநைமித்யசபைத்தலைமையுறச்சங்கந்துய்க்குமின்பைப்
பொன்னுலகத்தவரறிந்தாற்றம்வாழ்வையொருநாளும்பொருட்பண்ணு
[ரே. (3)

தன்னையடைந்தவர்பிழையெத்தனைசெயினும்பொருத்தருளுத்தமதயாள
முன்னவன் பாண்டித்துரையும் புலவர்களுமின்ப நனிமுயங்கக் கூடற்
றுன்னியநாற்றமிழ்ச்சங்கத்தைந்தகவைக்கொண்டாட்டத் துழனிக்கண்
மன்னுசபாநாயகனுஞ் சாமிநாதப்பெரியோன் வாழ்கமாதோ. [ணே (4)

பஞ்சமாகாவியங்கண் மிகமலிந்துநாடெங்கும் பரவச்செய்த
விஞ்சுபுகழுறுஞ் சாமிநாத வித்வசேகரனும் வேந்தர்வேந்தா
மஞ்சுநிகர் கொடைப்பாண்டித்துரை மாலுமுயர்தமிழும் வாணரியாரு .
மெஞ்சுதலில்லாவிந்தப்பெருஞ்சபையுநாடோறும்வாழ்ந்திலங்கமாதோ

சாஸ்திரப்பொருண்மாலை.

12. துளசி. ‡

துளசிச்செடி ஒரு பெரியஔஷதம். விஷக்காற்று சம்பந்தமான ஜுரத்துக்கு மருந்தாக அதன் இலைகளைப்பிழிந்து கஷாயம் கொடுப்பதுண்டு. மேலும் இது கொசுகுகளை வெருட்டியடித்து நம்மைக் காக்கிறது. பம்பாய் நகரத்தில் முதன் முதல் "விக்டோரியா கார்டன்ஸ்" என்ற தோட்டத்தைநிருமித்த வேளையில் வேலைக்காரர்களுக்கு விஷஜுரமும் கொசுகின் தொந்தரவுமுண்டாகி மிகுந்த கஷ்டம் நேர்ந்தது. அப்போது அந்தத் தோட்டத்தில் மானேஜராக விருந்தஒரு இந்து மதஸ்தர் தோட்டக்காலில் துளசிச்செடியை வளர்த்து விடும்படி சொன்னார். அப்படிச் செய்தவுடனே அந்தத் தோட்டத்தின் அருகாமையில் விஷஜுரத்தின் வாடையும் இல்லாமற் போயிற்று.

துளசியிலிருந்து உண்டாகும் தைலம் பசுமையான மஞ்சள் நிறமாக விருக்கிறது. ஜலத்தைக் காட்டிலும் இலேசாயிருக்கிறது. திறந்து வைத்திருந்தால் ஆவியாய்ப் போய்விடுகிறது. கொஞ்ச நாள் தனியாய் வைத்திருந்தால் கட்டிதட்டிப்போய்ச் சூடத்தைப் போலாய்விடுகிறது. துளசி விதைகளும் மருந்தாக உபயோகப்படுகின்றன. இளக்கப்படுத்தவும் உத்தீபனஞ் செய்யவும் ஜலவிரேசனத்தைச் சரிப்படுத்தவும் அவைகள் உபயோகமாகின்றன. முறை ஜுரங்களுக்கு அவைகள் விடுங்காலத்தில் துளசியிலைச் சாற்றை இஞ்சி, மிளகு இவைகளோடு சேர்த்துக் கொடுப்பது வழக்கம். உடம்பின் மேல் போட்டுத்தேய்த்தால் ஒருவித காரமான வாசனை உண்டாகின்றது.

13. வெடியுப்புக்காரம் ஓர் எரு †

சோதுமைப் பயிருக்கு உப்புவாயு எப்படியாவது சம்பந்தப்படவேண்டும். உப்புவாயு கலந்த வெடியுப்புக்காரம் அதற்கின்றியமையாத எருவாகும். கொஞ்சகாலத்திற்குமுன் இது விஷயமாய் சாஸ்திர நிபுணர்களுக்கு ஒரு பெருங் கிலியுண்டாயிற்று. அதுயாதெனில், நாகரிகம் விருத்தியடையவடைய

‡ இந்த காலேஜ் பத்திரிகை வால்யூம் 3, பக்கம் 158, 183.
† இந்த காலேஜ் பத்திரிகை, வால்யூம் 6, பக்கம் 132.

தான்யபக்ஷிணிகளான ஜனங்களின் தொகையும் விருத்தியடை
கின்றது. இதை யோர் கணக்கிட்டுப் பார்க்குமளவில், சாகுபடிக்
குக் கொண்டுவரக்கூடிய யெல்லா நிலங்களையும் பயிரிட்டாலும்
ஜனங்களுக்குப்போதுமான அவ்வளவு கோதுமை சுமார் 24
வருஷங்களுக்குப்பிந்தி, அதாவது, சுமார் 1930 ௵த்தில்,
கிடைக்குமென்று நம்புகிறதற்கில்லை. ஆதலால் அப்போது பெ
ரும் பஞ்சம் உண்டாகும் என்று சாஸ்திரஞ்ஞர்கள் கூறிப்பய
முறுத்தினார்கள். கோதுமைப் பயிரைச் செழிப்பிக்க வேண்டு
மென்று சிலர் கருதி அப்பயிருக்கு வெடியுப்புக்காரத்தை
எருவாகச் சேர்த்துக்கொண்டு வருகிறார்கள். அப்பயிருக்கு
உப்புவாயு உணவேயென்றாலும் ஆகாயத்திலுள்ள உப்புவாயுவை
க்கிரகித்துக்கொள்ள அதற்குச் சக்தியில்லை. காரப்பொ
ருள்களில் கலந்திருக்கிற உப்புவாயுவை யென்றால் சீக்கிரம்
இலகுவாய் உட்கொள்ளுகின்றது. தென்னமரிக்கா கண்டத்தில்
ச்சிலி என்ற தேசத்தில் வெடியுப்புக்காரம் இயற்கையாகவே அ
கப்படுகிறது. அதனை விலைகொடுத்து வாங்கி எருவிடுவதென்றால்
தாளுவதில்லை. அதன் விலையும் டன் ஒன்றுக்கு இருநூறு
ரூபாய். அப்படியே வாங்குவதென்றாலும் எத்தனை நாளைக்கு
வாங்கலாம்? எடுக்க வெடுக்கக் குறைவுபடாத பொக்கிஷமோ?
இன்னம் சிலநாளில் ச்சிலிதேசத்தில் இந்தக் காரவுப்பும் குறைந்
து போகுமாம்! இவ்விதமான பயம் கொஞ்சகாலத்திற்குமுன்
சாஸ்திரப்பொருள் உலகில் உலாவிவந்தது.

ஆயினும் இப்பயத்தை போக்கடித்தவர் மிஸ்டர் பர்க்லாண்ட்
என்பவர். இவர் நார்வே தேசத்துக் கைத்தொழிலாளர் சங்கத்
தில் ஓர் *பாகஸ்தர். கிரிஸ்டியானா நகரத்துக் கல்லூரியில்
பௌதிக சாஸ்திரம் கற்பிக்கும் பண்டிதர். இவர் தன்
யூகத்தினால் அறிந்து வெளியாக்கிய சில உண்மைகள் உள்
ளன. அவைகளைவேறொரு சமயம் கூறுதல் தகுதியாகும். இச்
சமயத்தில் நாம் கூறவேண்டியது என்னவென்றால், மின்சார
வோட்டத்தினால் உண்டாகும் தீப்பொறிகளை அவ்வாறு அவை
கள் தோற்றாமல் விலக்கி ஒரே ஜோதிமயமாக அவைகளைத்
தோற்றும்படிசெய்து விடலாமென்பதே. அவ்வாறு உண்டாகும்
மின்சாரஜோதியைப் புகட்டிச் சாமர்த்தியமாய் ஆகாயத்திலுள்ள
உப்புவாயுவைத்திரட்டிக் காரமாக்கிவிடலாமென்றும் அவ்வாறு
செய்தல் பிரமாதமன்றென்றும் விலை சரசமென்றும் நிரூபிக்கப்

பட்டிருக்கின்றன. அவ்வாறு செய்யப்பட்ட காரப்பொருளும் கோதுமைவிளைநிலனின் பலனை நாலுபங்கு அதிகமாக்கிவிடுமாம்.

மேலும் ஆகாயத்திலுள்ள உப்புவாயுவையெல்லாம் இப்படித் திரட்டி யுருட்டிக் கோதுமைக்குணவாகக்கொடுத்துவிட்டாலெங்கே சுகாதாரத்திற்குக் கேடுண்டாகுமோ என்றோர் சங்கை நிகழலாம்! ஆயினும் ஸர் உவில்லியம் ராம்ஸே என்ற மற்றோர் சாஸ்திரி இந்த சங்கையையும் ஒழித்துவிட்டார். ஆகாயத்தில் ஒரு சதுரவடியில் நிற்கின்ற உப்புவாயு உலகத்திலுள்ள எல்லா ஜனங்களுக்கும் அறுபதுவருஷகாலத்திற்கு வேண்டிய தானியத்திற்கு உணவாகும் காரத்தைத் தரக்கூடிய சக்தியுள்ளதென்று கூறுகிறார். நமக்கு விசாரமும் ஒழிந்தது.

(இன்னும் வரும்.)

பத்திராசிரியர்.

வைதீகமாகிய இருமீமாம்ஸா மதங்கள்.

(102-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி.)

மேற்கூறிய உதாரணத்தைப்போலவே சஹகமனஞ்செய்தல், பிறர்க்குத்தீங்குண்டாக வெண்ணியாகஞ்செய்தல் முதலிய பல விஷயங்கள் வெகு கூர்மையான புத்தியுடனும், அதிசாமர்த்தியத்துடனும், எடுத்தாளப்படுகின்றன. மீமாம்ஸையின்படி ஒரு சரியான அதிகரணத்துக்கு ஐந்து அங்கங்களிருக்கவேண்டும். அவையாவன; (1) சங்கதி, (2) சம்சயம், (3) பூர்வபட்சம், (4) சித்தாந்தம், (5) அவதாரிகை; என்பன. ஜைமினி சூத்திரங்களில் சாதாரணமாய் இவ்வைந்து அங்கங்களும் இருப்பதில்லை. தொக்கிருக்கிறது என்று அறியக்கூடிய விடங்களில் சிலவற்றை விட்டுவிடுவது வழக்கம். மீமாம்ஸையின் விசாரமார்க்கம் தர்மத்தின் (சட்டத்தின்) விசாரமார்க்கம் போன்றது. மீமாம்ஸையில் வாதிக்கும் வழியும் தர்ம்மத்தில் (சட்டத்தில்) வாதிக்கும் வழியும் ஒன்றே என்று கோல்புரூக்துரை சொல்லுகிறார். "ஒவ்வொரு விஷயத்தையும் பரிக்ஷித்து பொதுவான நியாயங்களின்பேரில்

தீர்மானிக்கப்படுகின்றது. இவ்வாறு தீர்மான விஷயங்களினின்றும் (பொது) விதிகளையடையலாம். இவ்வாறு அடையும் விதிகளைச் சீராய்த்தொகுப்பின் அதுவே தர்ம்மசாஸ்திரம் (சட்டம்) என்னப்படும். இதுவேதான் மீமாஸ்ஸையிலும் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.''

பூர்வ மீமாம்ஸை முழுமையிலும் கூறப்பட்ட விஷயத்தை (மேல்விட்ட விடத்திலிருந்து) ஆரம்பிப்போம். ஒரு பெரிய யாகத்துக்குத் தேவையான வாஜனேயர் பதினெழுவர். அவராவார்:—ஹோதா ஒருவனும், பிறர் பதினறுவரும். வெகு ஆடம்பரமாயில்லாத சிறிய யாகங்கள் செய்யும்பொழுது நால்வரே போதுமானவர்கள்.

யாகங்களின் (கௌரவத்திற்கு) தக்கபடியான அளவு மிருகங்கள் கொல்லப்படுகின்றன. அசுவமேதத்தில் சகல சாதிகளடங்கிய 609 ஜந்துக்களைக் கொல்லவேண்டும். அவற்றுள் பழகின மிருகங்களும், காட்டுமிருகங்களும், நிலத்தின் மீதுள்ளனவும், நீரிலுள்ளனவும், நடப்பனவும், நீந்துவனவும், தவழ்வனவுமானவை யடங்கியுள்ளன.

மீமாம்ஸையில் முக்கியமாய்ப் புகட்டுவது கர்மம். முதலில் கர்மம் இன்னதென்பதைச் சொல்லிக்கொண்டே ஜைமினி மீமாம்ஸையை ஆரம்பிக்கிறார். "இப்பொழுது கர்மத்தின் விசாரம் செய்யத்தொடங்குவோம். இன்னபடி செய்யவேண்டுமென்று கட்டளையிட்டபடி நடத்தலே கர்மம். இதன் நியாயத்தை யாராயவேண்டும்," என்று ஆரம்பிக்கிறார். ஆயினும் இவரபிப்பிராயப்படி கர்மம் வெகு வைதீகமாதிரியானதும், வேதத்தில் சொல்லிய யாகங்களையும், சடங்குகளையும் செய்வதுமே என்பது. ஆதலால் பூர்வ மீமாம்ஸையென்பது வைதீகச்சடங்குகளைக் செய்யும்படி குறிக்கும் சாஸ்திரம் என்னலாம்.

வேதத்தில் குறிக்கும் யாகமும் மற்றச்சடங்குகளும் செய்வதவசியம் என்று வற்புறுத்தப்புகுந்த ஜைமினி வேதத்தின் கொள்கைகளும், நம்பிக்கைகளும், இன்னவையென்று சொல்ல மறந்துவிட்டார். "யாரை உத்தேசித்துச் செய்யவேண்டுமோ அவரை மறந்து கர்மத்தை வற்புறுத்துகிறார் ஜைமினி" என்று தம் "ஹிந்துமத சம்பாஷணை" என்னும் கிரந்தத்தில் டாக்டர் பானர்ஜீ கூறுகிறார். வேதம் அநாதி, சப்தம் அல்லது (ஆப்த)

வாக்கியம் என்பதை யறிவிக்க முயல்கிறவர் இதை மொழிந்தவரும், இதற்கேற்ற அநாதியானவருமாகிய ஸர்வஞ்ஞரைக்கூறாது விட்டார். பிராமணத்தில் சொல்லியிருக்கும் யாகங்களைச் செய்தல் அவசியம் என்கிறவர் உபநிஷதத்தில் கூறப்படும் பரமாத்துமாவைக் குறித்து ஒன்றுஞ்சொல்லவில்லை. ஆதலால் ஜைமினிமதம் வைதிகமாயிருப்பினும், நாஸ்திகம் அல்லது சார்வாகம் என்று சிற்சில புராணங்களி லிகழப்படுகிறது. பகவான் ஒருவருளர் என்று ஜைமினியின் மதத்தால் கொள்ள இடமில்லை என்று சங்கராசாரியாரும் ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்.

ஆதலால்தான் இதற்கு அநுபந்தமாய் இன்னமொருமதம் வேண்டி, உத்தரமீமாம்ஸை அல்லது வேதாந்தம் என்பது பெறப்பட்டது. இவ்வேதாந்தத்தில்தான், பரப்பிரம்மம் ;ப்ரமாத்மா, ஸர்வாந்தரயாமியைப்பற்றிச் சொல்லுகிறது. பூர்வமீமாம்ஸை சடங்குகளையும்,யாகங்களையும்பற்றிச்சொல்லுகிறது. பிராமணங்களிலிருந்து எப்படிபூர்வமீமாம்ஸை உற்பவித்ததோ அப்படியே உத்தரமீமாம்ஸை உபநிஷதத்தினின்றும் உற்பவித்தது. வேதாந்தத்தின் முதல் சூத்திரத்திலேயேகர்மம் அல்லது செய்கையென்னுமிடத்து பிரமம் அல்லது கடவுள் என்னும் பதத்தை பிரயோகப்படுத்தியிருக்கிறது. இரண்டு மீமாம்ஸைகளையொன்றாய்க் கொள்ளின் வைதிகம் இந்துமதமாகிறது. இந்துமதத்திற்சடங்குகளும் யாகங்களும் அதன் தேவஞானமும் அடங்கியுள்ளது. வேதத்தில் கூறியுள்ள பரமாத்மாவையறியாதும் வேதத்துள் குறித்திருக்கும் சடங்குகளைச்செய்யாது மிருக்கும் பௌத்த மிண்டர்களுக்கு இவ்விருமதமும் சேர்ந்து ஓர் கண்டனமாகின்றது. இவ்விருமதங்களே நாஸ்திக சாங்கியத்துக்கும் கண்டனமாய் ஏற்படுகிறது. இவ்விரண்டுமே இக்காலத்து வழங்கும் இந்துமதத்தின் கொள்கைகளுக்கு ஆதாரமாகின்றன.

வேதங்கள் தொகுத்தகாலத்துக்கு 1000 வருஷங்களுக்கப்பால் தொகுக்கப்பட்ட சாரீரகமீமாம்ஸ சூத்திரங்கள் என்னப்பட்ட பிரம்மசூத்திரங்களைச்செய்தவர் பாதராயணர் என்றும், இவரே வேதந்தொகுத்த வேதவியாசராவார் என்றும் கூறப்படுகிறார்! பிரம்மசூத்திரத்தில் கபில மதமும், பதஞ்சலியின் யோக மதமும், கௌதம நியாயத்தின் அநுபந்தமான (காணாத) பரமாணுவாதமும் குறிக்கப்படுகின்றன. (இவையன்றி) ஜைமினியையும், ஜைன, பௌத்த, பாசுபதவாதிகளையும்பற்றிக்குறிக்கிறது.

ஆதலால் மற்ற ஆறுமதசித்தாந்தங்களிலும் பிரம்மசூத்திரமே கடைசியாயியற்றப்பட்டது என்பதற்கு ஐயமில்லை.

ஐந்து அங்கங்களேயுடைய பூர்வ் மீமாம்ஸையின் அதிகரணத்தையும் நியாயத்தின் அவயவத்தையும் வரிந்துகொள்ளுவதுடன் பின்னதை அரிஸ்டாடலின் அவயவம்போல மூன்றங்கங்களேயுடைத்தாக்கி (உத்தர மீமாம்ஸையில்) சீர்திருத்திகொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. இச் சீர்திருத்தம் கிரேக்கர்களுடன் சேர்க்கையால், (இந்துக்கள்) தெரிந்துகொண்டிருக்கவேண்டுமென்று கோல்புருக்துரை நினைக்கிறார்.

பாதராயணருடைய சாரீரக மீமாம்ஸையாகிய பிரம சூத்திரங்கள் நான்கு அத்தியாயங்களாகப் பிறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவை ஒவ்வொன்றும் பின்னும் நான்கு பாதங்களாலாயிருக்கின்றன. இந்நூலின் விஷயத்தை விவரிக்கின் பெருகுமாதலின், கோல்புருக்துரையவர்களியற்றியிருக்கும் சங்கிரஹத்தினின்றும் ஆங்காங்கு முக்கியமானவற்றை பொறுக்கித் தொகுப்போம். இவற்றை முழுதும் நன்ருய் அறிய விரும்புவோரை மேற்படி துரையவர்கள் சங்கிரகத்தை வாசிக்கும்படி கோருகிறேம்.

பூர்வமீமாம்ஸையைப்போல உத்தரமீமாம்ஸையும் ஆரம்பிக்கையிலேயேதான் கூறப்புகும் விஷயமின்னதென்று குறிக்கிறது. (இப்படிச் செய்வதில்) தர்மம் அல்லதுகர்மம் என்னுமிடத்து பிரமம் அல்லது கடவுள் என்னும் பதத்தை பிரயோகிக்கிறது. ஜகத்துக்குக்காரணமாயிருப்பது பிருகிருதி என்னும் சாங்கியமதத்தை (வேதாந்தசூத்திர) ஆசிரியர் நிராகரித்து ஆதிகாரணமானவர் அறிவுள்ளவராயும் ஞானவானுயும் இருக்கும் பரமாத்மா என்பதை ஊர்ஜிதப்படுத்துகிறார், இப்பரமாத்துமாவே ஜகத்துக்கு முதற்காரணமும் துணைக்காரணமுமானவர். இவரையே தியானிக்கவேண்டும். இவரை இடைவிடாது நினைத்தலாலேயே முக்தியடையலாம் என்று தெரிவிக்கிறார்.

(இன்னும் வரும்.)

து. அ. கோபிநாதராவ், M. A.

தமிழ் நூல்களும் நூலாசிரியர்களும்.

9. வீரசோழியம்.

வீரசோழியம் என்னும் இத்தமிழிலக்கணம் வீரசோழன் அல்லது வீரராசேந்திரன் என்னும் சோழராஜாவின் காலத்து புத்தமித்திரனென்னும் ஸௌஸூரத வையாகரணியால் இயற்றப் பட்டு, பெருந்தேவனார் என்பவரால் உரைபெற்றிருக்கின்றது. வீரசோழன் அல்லது வீரராசேந்திரன் என்பவன் கி. பி. 1062-63 வருஷத்தில் பட்டந்தரித்தவன். இவன்காலத்தே இவரிருந் தார் என்னும் துணிவு,

"* * * * * * எல் லாவுலகு
மேவிய வெண்குடைச் செம்பியன் வீரரா சேந்திரன்றன்
நாவியல் செந்தமிட் சொல்லின் மொழிமுத னன்னுதலே"

என்பதனாலும், "மின்னார் வடிவேற்கை வீரரா சேந்திரன்றன், பொன்னார் பதயுகளம் போற்றுது—கன்னடர், புன்கூ டல்சங்க மத்தினெடும் போருடைந்தார், நன்கூ டல்சங்க மத்து" என்பத னாலும்,

மரத்தினை யோரெழுத்துச் சொல்லு ம்ற்றொன்று
நிரப்பிட நீரிற்பூ வொன்று—நிரப்பிய
வேறொ ரெழுத்துய்க்க வீரரா சேந்திரநாட்
டாறு மெனவுரைக்க லாம்.

என்பதனாலும், இந்நூலாசிரியர் இம்மன்னன் காலத்திலிருந்து இவன் புகழைத் தன்னிலக்கணத்து இடையிடையே விரவிவர இயற்றினர் என்று பெறப்படுகின்றது.

இவ்வீரராசேந்திரன் கி. பி. 1062—63ல் இருந்தவனே என்பதற்கு மேற்காட்டிய

'மின்னார்வடிவேற்கை * *' என்னும்கவியும்,
'துற்றுற்றன்றி வெம்போர்செய்த விற்கைப்பன்மன்
முன்போடவோர்
தத்திற்றுன்று வன்பாய்பரி யுய்த்துத்தன்மை
கொண்டோடிய—
வெற்றிச்செம்பி யன்பார்புகழ் கொற்கைக் கண்டன்
வன்பாரதம்

வெற்புக்கொண்டு திண்போர்புரி கொப்பத்தன்
றெதிர்ந்தோர்வெறு—
கொற்றத்தொங்கல் சிங்காசன மொற்றைச்சங்கு
வெண்சாய்மரை
குத்துப்பந்தர் முன்பாவிய முத்துப் பந்திமுன்
ருன்மகி—
ழொற்றைப்பெண்டிர் பண்டாரமொ டொற்றைத்தன்
பெருஞ்சேனையு
மிட்டிட்டன்றுடைந் தான்வசைப்பட்டுக்கண்ட
வங்காரனே.’

என்னும் கவியுமே சான்றாகும். சோழவம்சத்து அரசர் ஒவ்வொருவரும் தங்கள் சாசனங்களுக்கு முதலில் தங்கள் மெய்க்கீர்த்தி (1) யைப்பாடியே பின்பு சாதன மெழுதத்தொடங்குவது வழக்கம். இம்மெய்க்கீர்த்திகள் பெரும்பான்மையும் இவ்வரசர்கள் தாந்தாமடைந்த வெற்றிகளையும், அவ்வெற்றியடைந்த விடத்தையும், வெற்றியடைந்த காலத்து மாற்றரசரிடமிருந்து பிடித்தபொருள்களையும் பற்றி விவரிக்கும். அம்மெய்கீர்த்திகளில் இவ்வீரராசேந்திரன் மெய்கீர்த்திகள் அடியில் வருமாறு உள :—

I. வீரமேதுணையாகவும் தியாகமேயணியாகவும் செங்கோலோச்சிக் கருங்கலிகடிந்தென்—

’னனைத்தலைகொண்டு சேரலனைத் திறைகொண்டு சிங்களதேசம் அடிப்படுத்து வெங்களத்தொறுவமல்—

லனை ஐம்மடி மென்கொண்டு வேங்கைநாடு மீட்டுக்கொண்டு தன்னுடன் பிறந்த முன்னவர் விரதமுடி—

த்துவந்தடிபணிந்த சளுக்கி விமெஜெயாதித்தர்க்கு மண்டலமருளிக்கழலடி பணிந்த மன்னர்க்குக் கடாரம் எறிந்து குடுத்த—

ருளிசோமீவரன் கன்னரதேசம் கைவிடத்துரத்தி வந்தடி வணங்கியே சளுக்கிவிக்கிரமாதித்தனை எண்டிசை—

நிகழ்கண்டிகை சூட்டி இரட்டபாடி ஏழரை இலக்கமும் எறிந்து குடுத்தருளி விமெஜெயஸிங்காசனத்துலகமுழுதுடையா—

1. “சீர்நான் காதியிரண்டடித்தொடையாய், வேந்தன் மெய்ப்புகழெல்லாஞ் சொல்லிய மந்தத்தவன் வரலாறு சொல்லிய, மவளொடன் வாழ்கெனச் சொல்லிய மற்றவ, னியற்பெயர் பின்னர்ச் சிறக்கயாண்டெனத், திறப்பட வுரைப்பது சீர்மெய்க் கீர்த்தி.” என்பது பன்னிரு பாட்டியல்.

ளோடும் வீற்றிருந்தருளிய கோவிராஜகேசரி வந்மரான உடையார் ஸ்ரீவீரராஜேந்த்ரதேவற்கு யாண்டு எழாவது—

முரட்சளுக்கியை முடக்காற்றில் முதுகுகண்டு முனிவாறி இரட்ட ராஜகுலகாலன் இகல் வீரராஜேந்த்ரன் புயங்கொண்டு பொது நீக்கி ஆள்கிற * * * எனவும்.

II. வீரமே துணையாகவுந் தியாகமே யணியாகவுஞ் செங்கோலோச்சிக் கருங்கலி கடிந்து கூடல் சங்கமத்து ஆஹவமல்லனை யஞ்சுவித்து விக்கலனையும் சிங்களனையும் உடைபுறங்கண்டு மற்றவன் மஹாதேவியரோடு வஸ்துவாஹநங்கைக்கொண்டு இரண்டாம் விசையிலுங்குறித்த களத்து ஆஹவமல்லனை அஞ்சுவித்து வேங்கைநாடு மீட்டுக்கொண்டு தன்னுடன் பிறந்த முன்னவர் விரதமுடித்து மூன்றாம் விசையிலும் சோமீஸ்வரன் கட்டிய கண்டிகை அவிழ்ப்பதன் முந்நம் கம்பிலி சுட்டு கரடிகல்லில் ஜயஸ்தம்பம் நாட்டி தேவநாதன் முதல் மாசாமந்தரைச் சக்கரக்கோட்டத்துத் துரத்தியவர்களுரிய தாரம் பிடித்துக்கொண்டு கன்னகுச்சி மீட்டு எல்லை கடந்து நிலையிட்டு விஜயஸிம்ஹாஸனத்து உலகமுழுதுடையாளோடும் வீற்றிருந்தருளிய கோவிராஜகேசரிபன்மரான உடையார் ஸ்ரீவீரராசேந்திரதேவர்க்கு யாண்டு ௬ ஆவது— எனவும்,

III. “திருவளர திரள் புயத்திருநிலவலயந்தன் மணிப்பூணெனத் தங்கிப் பன்மணிக்கொற்ற வெண்குடை நிழற் குவலயத்துயிர்களைப்பெற்றதாயினும் பெர மற்றுள்ளவறை கழலரசர் தன்னடியினிலொதுங்க வுறைபிலத்துடைய கலியதுவொதுங்க முறைமையி லரும்பெறல் தமையனை ஆளவந்தானை யிரும்புவிபுகழ இராஜ ராஜனென்றொளிர் மணிமுடிசூட்டி தன்றிருமைந்தனாகிய கங்கைகொண்டசோழனை யெழுயரியானைச் சேனைச்சோழபாண்டியனென்றீண்டுயர் மணிமுடிப்பாண்டி மண்டலங்குடுத்தருளி வாட்கை வடிகொண்ட கதிர்வேல் முடிகொண்ட சோழனைச் சுந்தரசோழனெனச்சுடர் முடிசூட்டி யந்தமில் பெருஞ்சிறப்பருளித் தன்கிளைவருலகத்தவற்குரியவகலிடம் வேறுவேறருளி இகல்விளைவிருதொடு மலைக்கும் விக்கலன்றன்னோடும் வெஞ்சிலைத்தடக்கை மாசாமந்தரைக் கங்கபாடிக் களத்திடைநின்று துங்கபத்திரை புகத்துரந்து அங்கவர் வேங்கைநாட்டிடை மீண்டவர் விட்ட தாங்கரும் பெருவலித்தண்டு கெடத்தாக்கி மாதண்ட நாயக்கன்

சாமுண்டராஜனைச் சென்றவன் சிரத்தினையறுத்து மற்றவனொரு மகளாகிய விருகயத்தேவி நாகலையென்னும் தொகையம்சாயலை முகத்தொடு மூக்கு வேறாக்கி பகைத்தெதிர் மூன்றாம்விசையினும் மென்றெதிர் பொருது பரிபவந்தீர்வதெனக்கருதி பொருத புனல் கூடல்சங்கமத்தாகவமல்லன் மக்களாகிய விக்கலன் சிங்கணனென் றிவர் தம்மொடும் மெண்ணில் சாமந்தரைவென்றடுதூக்கி முன் விட்டுத் தன்றுணைமன்னருந்தானும் பின்னடுத்திருந்து வடகட லென்ன வகுத்து வந்தானையை கடகளிறொன்றால் கலக்கியுடல் புரிக்கோசலச்சிங்கணைக்கொடிப்படை மன்னரைத்தூசி வெண் களிற்றோடுந் துணித்து கேசவதண்ட நாயக்கன் கெத்தரசன் திண்டிறல் மாரயன் திறற்போத்தரயனிரெச்சயன் செய்ய பொற் கோதை மூவேத்தியென்றார் தடுத்துப் பிலனெக சாமந்தரைச் சின்னபின்னஞ்செய்து பின்னை முதலியாகிய மதுவணனோட விரித்த தலையோடு விக்கலனோடச் செருக்கெழிலழிந்து சிங்கண னோட அண்ணலங்முதலிநரனைவரும் அமர்ப்போர்ப்பண்ணின பகடிழிந்தோட னண்ணிய ஆகவமல்லனுமவற்கு முன்னோட தன் வேகவெங்களிற்றினை விலக்கி வாகைகொண்டங்கவர் தாரமு மவர் குலதனமும் சங்குந் தொங்கலுந் தாரையும் பேரியும் மேக டம்பமும் வெண்சாமரையும் காக்கைக்கொடியும் மகரதோரண மும் புட்பகப்பிடி போர்களிற்றீட்டமும் பாய்பரித்தோகையோ டும் பறித்து செய்யொளிர் விசைய மணிமகுடம் மிசையோடும் சூடி திசைதொறும் சினப்புலி செலுத்திக் குசை கொளுத்தும் புரவிப்பொத்தப்பி வேந்தனை வாரணை வன்கழற் கேரளன்றன்னை ஜனநாதன்றம்பியைப் போர்களத் தலங்கல்சூழ்ப்பசுந்தலையரிந்து பொலங்கழல்த்தென்னனை ஸ்ரீவல்லபன் மகன் சிறுவனை மின்ன வில் மணிமுடி வீரகேசரியை, கதகடகளிற்றாலுதைத்திட்டு மத கொடு செயித்து வரப்பாகாச்செங்கோல்செலுத்தி வேதநீதியை விளக்கி மீதுயர் வீரத்தனிக்கொடித்தியாகக் கொடியோடும் எற் பவர் வருகென்று நிற்ப போர்த்தொழி லுரிமையிலெய்தி அரசு வீற்றிருந்து நெய்த வீற்றிருந்த மெவருமனுநெறிவிளக்கிய கோ இராஜகேசரி ப[illegible]ரான உடையார் ஸ்ரீ வீரரா[illegible] வர்க்கு * * ” எனவும்.

இவ்வரசன் நான்காமாண்டுவரை நிகழ்ந்தது கூடல் சங்க மத்துச்சண்டையொன்றுமே. ஐந்தாமாண்டில் வேங்கை நாட்

டை மீட்டுத் தம்முடன் பிறந்தவர்களாகிய ராஜேந்திர தேவன், ராஜாயிராஜன் கொண்ட விரதத்தை முடித்தான். இவன் போர்களில் முக்கியமானவை சளுக்கியர்களோடு செய்யப்பட்டன. இவன் எதிரரசர் ஆஹவமல்லனும் அவன் மக்கள் விக்கிரமாதித்தனும் ஜயசிம்மனுமே. விக்கிரமாதித்தனை விக்கி அல்லது விக்கலன் என்றும் ஜயசிம்மனை சிங்கணனென்றும் சாதனங்களில் கூறுவது வழக்கம். இவ்வீரராமேசந்திரன் சளுக்கியரை ஐம்மடி "மென்கொண்டு"[2] மூன்றுந்தடவையில் இவர்கள் ராஜதானியாகிய கம்பிலியைச் சுட்டு துங்கபத்திரைக்கரையில் காடிக்கல்லேன்னுமிடத்துத் தன் ஜயஸ்தம்பநாட்டினான். இச்சோழவரசன் பெண்சாதியின் பெயர் அருமொழி நங்கை. இவளைத்தான் சாதனங்களில் உலகமுழுதுடையாளென்று கூறப்படும்.

மூன்றும் மெய்க்கீர்த்தியில் இவ்வரசன் போர்த்தொழில்களை பரக்கக்கூறியிருத்தலின் இவ்வரசனைப்பற்றி விரித்து எழுதுவது அனவசியம் என்று விடுத்தோம்.

இவ்விலக்கணம் ஏனையவற்றைப்போலன்றி தென்னாட்டுச் சரித்திரத்திற்குத் தன்னாலியன்ற உதவியை அளிக்கின்றது. அன்றியும் இதனுடைய காலம் நிச்சயமாய் ஏற்பட்டிருத்தலால் இதில் மேற்கோளாயெடுத்தாண்ட நூல்கள் இந்நூலின் முந்தியவையென்றாகிலும் ஏற்படுகின்றன. இதில் காணப்படாச் சில பெருங்காவியங்கள் ஒருக்கால் அக்காலத்திலிலவோ என்று ஐயுற்று மற்றும் பலகாரணங்களால் நடைபெற்றுவந்ததன்று, என்று ஊகிக்கலாகின்றது. இன்னனையபேருதவியைக் கொடுத்தலால் இவ்விலக்கணத்தினுட் புகுந்து இதில் பொதிந்துகிடக்கும் நுண்ணிய விஷயங்களைப்பற்றி எழுதுதலவசியமென்று தோன்றி என் அறிவுக்கெட்டியமட்டும் சொல்லுவதற்குத் துணிந்தேன்.

இந்நூலில் கூறப்பட்டுள்ள நூலாசிரியர் தொல்காப்பியனார், அவிநயனார், அமுதசாகரனார், காக்கைப்பாடினியார், மயேசுரனார், திருவள்ளுவர்; பின்னும் 24-ம் பக்கத்து[3] "ஆனாரார் * *" என்னும் செய்யுளின் உரையில் ஏழாம் வேற்றுமைப் பிரத்தியத்தின் முன் எழுவாயுருபு வந்ததற்குதாரணமாய், கம்பனாரிடைப் பெருமையுளது வென்பதனையும், 50-ம் பக்கம்

2. முதுகு கண்டானென்பது பொருள்.

3. இனி பக்கம் காட்டுமிடத்து மகா-ள-ஸ்ரீ சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளையவர்கள் பதிப்பில் கண்டபக்கமெனக்கொள்ளல் வேண்டும்.

"வானுமையம்புகை * *" என்னும் பாட்டுரையில் 'சிலபெயர் நின்று பின்பு தாதுபெற்றுப் பிரத்நிபங்களான் முடியுமாறு' என்றதனுக் குதாரணமாய்ப் புகழேந்தி எனக்கூறியிருக்கின்றமை யானும் கம்பரும் புகழேந்தியு மிந்நூலுரையாசரியர் காலத்துக்கு முன்னமே யிருந்தவர்கள் தானென்று தோன்றுகின்றது.

39-ம் பக்கத்து "முன்மொழியவ்வியஞ்சேர் தொகை * *" என்னுஞ் செய்யுளி னுரையில், "துவந்துவமு வன்மொழியா மிதரேதரம் வாய்ந்த சமாகாரமாவென்பது கபிலபரணர் தங்களிலே வாதுசெய்தார்களென இயைபுதோற்றி நின்றமையால் இதரேதரத் தொகையாயிற்று" எனக்கூறியிருப்பதினால், கபிலர் பரணர் என்னும் பழங்கவிகளும் இந்நூலாசரியற்கு வெகுகாலம் முந்தியவர்களென்று புலப்படும்.

இந்நூலில் 116-ம் பக்கத்தில் குண்டலகேசி, கலிவிருத்தம், எலிவிருத்தம், நரிவிருத்தம் முதலாய நூல்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. இக்காலத்து இந் நூல்களெல்லாம் காணப்படாமையின் வெறும் பெயரேயாயின. பொய்கையார் பாடிய களவழியிலிருந்து,

"ஞாட்பினு ளெஞ்சிய ஞாலஞ்சேர் யானைக்கீழ்ப், போர்ப்பிலிடி முரசினூடு போமொண் குருதி, கார்ப்பெயல் மொய்ம்பினிற் செங்குள்க் கோட்டின்கீழ், நீர்த்தூம்பு நீருமிழ்வ போன்ற புனனாடன், றார்த்தம ரட்டகளத்து"

என்னுஞ்செய்யுளை ஒரு விகற்ப நேரிசை வெண்பாவுக்கு 97-ம் பக்கத்து உதகரித்திருக்கிறமையால் களவழியும் இவ்விலக்கணத்துக்கு வெகுமுற்பட்டது எனக் கொள்ளல் வேண்டும்.

திரிகடுகமும் இவ்வீரசோழியத்துக்கு முந்தியதென்பது தோன்ற அதினின்றும்

"கொள்பொருள் வெஃகிக் குடியலைக்கும் வெந்தனு
முள்ளது சொல்லாச் சலமொழி மாந்தரு
மில்லிருந் தெல்லை கடப்பாளு மிம்மூவர்
வல்லே மழையருக்குங் கோள்."

என்னுஞ்செய்யுளை "பழிப்புடனிலை"க் குதாரணமாய் 179-ம் பக்கத்து எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறது.

175-ம் பக்கத்தடியில்,

"மலைகரந்து போகாதோ வற்றாதோ பவ்வ
மலர்கதிரோன் வீழானோ வஞ்சி—நிலையெனக்குப்
பார்வேந்த ரொப்பரோ பாய்நீர்க் குருகுலத்தார்
போர்வேந்தே யான் முனிந்தபோது"

என்னும் பெருந்தேவனார் பாரதச்செய்யுளையும் மேற்கோளாகக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது.

(இன்னும் வரும்)

நீலகிரி,
1—6—06.

கோ. வேங்கோபராவ்,
அசிஸ்டெண்டு எபிகிராபிஸ்டு

பாண்டிநாட்டுப்பழய பௌத்தப் பள்ளிகள்.

முற்காலத்திற் பாண்டி நாட்டிற் பற்பலபதிகள் பௌளத்தர்களுக்குறைவிடமா யிருந்தன வென்பதற்குச் சிற்சில சிலாலிகிதங்களும் அறிகுறிகளும்.

பாண்டிநாட்டிற் சிறந்த விஷ்ணுஸ்தலமாகிய பிரமதேச மன்னார்கோயிலென்னுந் திருப்பதியில் பன்னிரண்டாழ்வார்களில் ஒருவராகிய குலசேகர ஆழ்வார் சமாதிக்கோயில் கர்ப்பக்கிரகம் வடபுறத்து மதிலில் அக்கோயிலுக்குரிய சில நிலங்களுக்குப் பெருநான்கெல்லை கூறி வருமிடத்தும் "ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ நாயனார் ஸ்ரீ குலசேகரப்பெருமாளை உகந்தருளிவித்த மலைய மண்டலத்து முல்லைப்பள்ளி வாசுதேவன் கேசவனை செண்டலங்காரதாசன் திருவிடையாட்டஞ் சொல்லி எல்லைத் நக்கத்துரவுண்டாகையால் மாளிகை முதற்படி யெடுத்து வந்தபடி ஸ்ரீ ராஜேந்திர சோளதேவர்க்குயாண்டு, க-வது ஸ்ரீ ராஜராஜபாண்டி நாட்டு.... ....வடவார் நாட்டுப் பேர் வெட்டி நத்தத்தை யிடத்து வைத்துப் பள்ளிக்கோயில் எல்லையாக வடக்கு நோக்கிப்போந்து." எனவரையப் பட்டிருக்கின்றது. பண்டைக்காலத்தில் எல்லையாகக் கூறியுள்ள நெறி ஏரி முதலா

யின இக்காலத்தில் வேறு பெயர்களால் வழங்குகின்றனவு மன்றிச் சிற்சில அழிவுற்றும் மாறுபட்டும் போயினவேனும் ஒருவாறு நிதானித்து உற்று நோக்கிக் கூறிய 'எல்லை' வழி அவ்வூரின் வடபாலுள்ள கடனை நதி தாண்டி அப்பாற் செல்லுகையில் அங்கோர் பாழ்ங்கோயிலும் அதன் வடாதோர் கிராமநத்தமிருந்த அறிகுறிகளுந் தென்படுகின்றன. அக்கோயிலுள் மற்றைய தேவாலயங்கட்குறிய அறிகுறிகளியாதொன்று மின்மையால் அப்பாழ்ங்கோயிலே முற்கூறிய பள்ளிக்கோயிலாக வேண்டுமெனத் துணியப்படுகிறது. ஆகவே அடுத்தநத்தமும் பௌத்தர்களுக்கு இடமாயிருந்த தென்பதற்கையமின்று. இப்பொழுது அந்நத்தம் விளைநிலமாகமாறி வருகின்றது.

அன்றியும் தமிழ்நாட்டுத் தென்னெல்லையாகிய கன்னியாகுமரியென்னுந் தலத்திற்கு இருபத்தைந்து மயிலுக்கு வடபாலுள்ள வள்ளியூரென்னுங் கிராமத்தில் வள்ளியம்மை கோயில் பெரிய வடக்குப் பிரகாரத்தில் ஓர் சிலா விக்கிரக மிருக்கின்றது. அஃது இன்ன தேவதையென முப்பத்தைந்து வருடங்கட்கு முன்வரை யாவர்க்கு நன்குவிளங்காதிருந்தது. 1870—1871 வருடங்களில் நான்குனேரித் தாலூக்கா சப்-கலெக்ட்டர் ஆபீசு சிரஸ்துதாரா யிருந்த சம்புத்துராவ் ஓர் பௌத்தமதஸ்தர். ஒருமுறை அவ்வள்ளியூருக்குச் சென்றவர் அந்த விக்கிரகத்தைக் கண்ணுற்றுக் களித்து இத்தெய்வம் தம்மதத்தைச்சார்ந்த தெனப்பலரறியப்பிரசங்கித்து அதற்குத் தகுந்தவந்தனை வழிபாடியற்றிப் பஞ்சமர் தீண்டாது சுற்று மண்வைப்பித்ததுமன்றி இடை இடையே சின்னாட்களில் ஆங்குற்றுவேண்டும் வழிபாடுகள் புரிந்தும் வந்தனர்.

(இன்னும் வரும்)

பாரதியார், அம்பாசமுத்ரம்.

தருமந் தலைகாக்கும்.

தருமபுரமென்றொரு திருநகருண்டு. அதில் தர்மலிங்கன் என்றொரு வேளாளனிருந்தான். அவனுக்கு ஆஸ்தி பூஸ்திதி அதிகம் இல்லை. அதனால் வெகுநாள்வரையில் கல்யாணம் ஆக

வில்லை. ஆயினும் அவனுடைய நற்குண நற்செய்கையைக்கண்டு அயலூரில் இருந்த ஒருவர் தன் பெண்ணைக் கொடுப்பதாகச் சொல்லி கல்யாணச்செலவு யாவும் தாமே பொறுத்துக்கொண்டு நடத்தினர். இவருக்குப் பிள்ளையில்லை. பெண்ணொன்றுதான். ஆஸ்தியும் சொற்பந்தான். பெண்ணுக்குக் கல்யாணம் ஆன சிலநாளைக்குள் அவர் காலஞ்சென்றனர். ஆகவே அப்பெண்ணுக்குக் கணவனொருவனே துணைவனாயினன். சாஸ்திர சம்மதமும் அதுவேயென்பது சொல்லாமலே தெரியும். இப்பெண்ணுக்குக் கல்யாணகாலத்தில் வயது பன்னிரண்டு. கணவனுக்கோ இவளின் மும்மடங்கு வயதாயிற்று. மணம் புணர்ந்து 5 வருஷம் ஆகியும் சந்ததியுண்டாக இல்லை. பெண்ணின் பெயர் அறம்வளர்த்தாள். அறம் வளர்த்தஅம்மையே இப்பெண்ணுருவாக இந்நாளவதரித்தாளென்னும்படி குடித்தனம் சிக்கெனச் செய்து வந்தாள். சொற்பச்சீவனமுடையவனாயினும் தர்மலிங்கன் கஷ்டமறியாது களித்திருந்தான். மனைவி குணியாயிற் கணவன் வளவனே.

இப்பால் பாபநாசத்திலிருந்து காசியாத்திரைபோகிற பெரியவர் ஒருவர் அவ்வழிச்சென்று இவ்வீட்டில் ஒரு நாள் தங்கினர். இவர்களுக்குப் பிள்ளையில்லாக் குறை பெருங்குறை என்றறிந்து, அடுத்த வருஷம் இந்நாளில் உங்கள் ஆண்குழவிக்கு ஆண்டினிறைவு நடக்குமென்று ஆசியளித்துப்போனர். அவர் ஆசியின் வலமோ அல்லது இவர்கள் ஊழின் திறமோ காகதாளி நியாயமாக அவ்வண்ணமே அறம்வளர்த்தாள் ஆண் குழந்தையொன்றைப் பெற்றெடுத்தாள். பாபநாசத்துப் பெரியவர் ஆசிவலத்தாற் பிறந்தவனாதலால் அவனுக்குப் பாபநாசன் என்று பெயரிட்டார்கள். தருமபுரத்தில் தருமலிங்கன் மனைவி அறம்வளர்த்தாள் வயிற்றில் பாபநாசன் உதித்தது என்ன அழகு பாருங்கள். தருமத்துக்கிடையூறு மடிதற்று நிற்கும் (ஆடையையிறுக்கிக் கட்டிக்கொண்டு நிற்றல்) என்பார்களே அது இவர்கள் விஷயத்தில் காணலாம். தருமப் பெயர் பூண்ட இக்குடி தழைக்கும் வழியில் என்ன இடர் நேரிடுகிறது. மைந்தன் பிறந்து ஐந்து வருஷமாகுமுன் தந்தையானவர் அந்த உலகம் சென்றனர். ஆயினும் அறம்வளர்த்தாளுக்கு மகவளர்ப்பது ஒரு பாரமாகத் தோற்ற இல்லை. தனக்கு இருந்த சொற்பத்தைக்கொண்டு, தன் வாயைக் கட்டியும், வயிற்றை ஒடுக்கியும்

சேயைக் கண்ணென்றுப் வளர்த்து வந்தாள். ஐந்து வயதுப்பிள்ளை பத்து வயதானவன் போலத் தோற்றினன். தாய். கைப்பிள்ளைக்கும் கால்வாய்ப் பயிருக்கும் தாழ்வேது. இவனைப் பள்ளிக்கும் வைத்தாள். படிப்பிலும் துடிப்பு அதிகந்தான். மற்றவர்கள் ஆறு மாதத்தில் படிப்பதை இவன் ஆறு வாரத்தில் படிப்பான். ஆகவே இவர்களுக்கு இவனைக் கண்டால் ஆகிறதில்லை. அன்றியும் நமது நாட்டுச் சிறுவர்களில் பெரும்பாலரிடத்தில் ஒரு துர்வழக்கம். தங்கக்காப்பு சரிகை வேஷ்டி வயிரக்கடுக்கன் மக்குமல் சட்டை போட்டுக்கொண்டு வருபவர்களிடத்தில் ஒரு நேசமும் கந்தையுடுக்கும் மைந்தரிடத்தில் ஒரு துவேஷமும் பாராட்டுவதைப் பலமுறை யாவரும் கண்டும் கேட்டுமிருக்கலாம். ஊரார் பிள்ளைகளைப்போல ஊட்டி வளர்த்தாலும், பூட்டப்புனைய அறம்வளர்த்தாளுக்கு இயலவில்லை. இதனாலும் பாபநாசனிடத்தில் நேசம் குறையலாயிற்று. பள்ளிப்பிள்ளைகள் பாபநாசனைப்படுத்தியபாடு பகர இயலாது.

கைம்பெண்வளர்த்த கழிசிறை யென்பார்கள், தகப்பன்பேரறியாதவனைத்தாடையிலடி யென்பார்கள், கந்தைபுனைந்த காராளா, சிந்தைகலங்காச் சீராளா என்று குட்டுவார்கள், ஊரார் சோற்றால் ஒதிபோல்பெருத்தான் என்பார்கள், இரவல் சோறுதின்பவனுக்கு என் உடம்பிளைக்கும் என்பார்கள். அந்தோ! எந்த வெள்ளைக்காரப்பிள்ளைகள் கெட்டார்கள்! கண்ணிட்டுப் பார்க்கவொண்ணாது கசம்பிடித்துக் குளிரால் விறைத்து வாயால் ஆவிபோக்கிக்கொண்டிருந்த நாய்க்குட்டியொன்றை அரையிருளிற் கண்டெடுத்து, அனற்காட்டிக் குளிர்மாற்றி, உண்ணப் பாலும், உறங்கத் தோலும் கொடுத்துக் காப்பாற்றிய கதையைக் காதால் கேட்டாரில்லையே! வாயிற்குடை கொண்டு சென்று வாயிற்படியண்டை நின்று, என்னுயிர்த்தோழன் எப்போது வருவான் என்று அந்நாய் பின்னுளில் பள்ளிவாயிலில் நின்ற நிலையைப் பார்த்தாரில்லையே. இம்மேனாட்டார் குணம் நமது கீழ்நாட்டார் என்று பெறுவாரோ அறியோம்.

இது நிற்க, பள்ளிப்பிள்ளைகள் தன்னைத்திட்டுவதையும் குட்டுவதையும் தாளாதவனாய், அறம்வளர்த்தாளிடம் வந்து, "அம்மா! ஆற்றோடு நூறு வந்தாலும் சரி, வேற்றோடு தூறு போனாலும் சரி; இந்தப்படிப்பு எனக்குவேண்டாம்" என்று சொல்லிப்

படிப்பை நிறுத்திவிட்டுப் பூவெடுத்தும், மாலை தொடுத்தும், நடைக்கூலி வாங்கியும், கடைக்கணக்கெழுதியும், சிலநாள் சிக்கெனச் சிவனஞ்செய்து, சில பணம் மீதிபிடித்து, அவ்வூர்ப் பெருங்குடியிற்பிறந்த சிறுமி யொருத்தியை மணம் புணர்ந்தான். அவள் தருணிப்பருவம் வாய்ந்தவள். ஆதலின் ஒரு வருஷத்துக்கெல்லாம் ஒரு கன்னியையீன்று அன்றே தென்னாடு சேர்ந்தனள் ஐயோ! என்ன பாவம்! தேவியை யிழந்து பாவி யினி யிங்கிருப்பது பயனில்லையென்று தருமபுரத்தைவிட்டுப் பிரமதேசஞ் சேர்ந்து இராணுவச் சேவகத்தில் அமர்ந்தான். அங்கிருந்து கன்னிபத்திரம் என்று தன் அன்னைக்கு அடிக்கடி எழுதுவான். உம்பளத்தைத் தானுண்டு சம்பளத்தைத் தாய்க்கனுப்புவான். தாயையிழந்து தந்தையைப் பிரிந்த புண்யவதிக்குப் புண்யவதியெனவே பேரிட்டு, மகனனுப்புவதுகொண்டு, மகவைப்பாதுகாத்துவந்தாள் மகவளர்க்கும் அறம்வளர்த்தாள். பெண்ணும் வளர்ந்து பேதைப்பருவம் கடந்து பெதும்பைப்பருவம் அடைந்தாள். இச்சமயத்தில் பாபநாசன் காப்புச்சேனையில் தாக்கலாயினான். இதுவரையில் சிலநாள் விடைபெற்றுத் தருமபுரம் போய்த் தாயையும் பெண்ணையும் பார்த்து வரலாம் என்று எண்ணியிருந்தான். அந்த எண்ணம் அன்றோடொழிந்தது. ஆகவே, அவர்களைக் காணவேண்டில், 'தானிருக்கும் இடம் அவர்கள் வந்தாலன்றி இயலாதெனக் கண்டு, கப்பற்படிக்கு வேண்டிய பணமும் அனுப்பித் தயவு செய்து உடனே வந்து சேருகவென்று தாய்க்கு எழுதினான். அனுப்பி ஆறுமாதமாயிற்று. அழைத்தவர் வந்தாரில்லை. உற்றாரிருக்கும் ஊரைவிட்டுப் போகப் பெற்றாளுக்கு மனம் வரவில்லை தருமபுரத்தைவிட்டால் தருணிப்பருவப் பெண்ணுக்கு மணமகனைத்தேடுவதெங்ஙனம் என்ற யோசனையும் தடையாய் நின்றது. பெண்ணும் தாயும் கண்ணிலே நின்றுகொண்டிருந்ததால் பாபநாசன் ஓயாதுகடிதம் எழுதினான். "எல்லாம் வல்லானொருவன், எங்குமுள்ளானாகையால், எல்லாமறிந்து ஏற்றதைச் செய்வான்" என்று தாயும் துணிந்து தனையன் புதல்வியை அழைத்துக்கொண்டு, தருமையைவிட்டுப் பிரமைக்குப் போகவெண்ணி அடுத்த கடற்றுறையை அடைந்து, கையுறை கொடுத்துக் கைச்சார்த்துப்பெற்று கப்பலில் ஏறி காதம் பல கடந்தாள். தானேறிச்சென்றகப்பல் கற்பாறையிற்றாக்குண்டு கடலாழங்கண்டது. கப்பலில் இருந்தவர்கள் காலனூர்

சேர்ந்தார்கள். அறம் வளர்த்தாளும் புண்ணியவதியும் எப்படியோ தப்பித்தாக்குற்ற பாறையைத் தம்மடைக்கலமாகக் கொண்டு உயிர்பெற்று நின்றார்கள்.

இச்சமயத்தில் அப்பாறையை யடுத்து ஒரு கப்பல் அவ்வழிச்சென்றது. இவர் ஏதோ சைகை காட்ட, மாலுமி கலத்தை நிறுத்திக் காரியத்தைக்கேட்டான். கதியற்றுத் தடுமாறும் மிருவரையும் காத்தருள்க வென்றிரந்தார்கள். "அம்மா! இக்கப்பலுக்கு நிறைபாரம் இருக்கிறது. நெருக்கிப்பிடித்தால் ஒருவர்க்கிடங் கிடைக்கும். எந்த ஒருவர் வந்து சேருகிறதென்று உங்களுக்குள் தீர்மானித்துக்கொண்டு, முடிவு சீக்கிரம் சொல்லுங்கள்" என்று மாலுமி சொன்னான். "அம்மா! புண்ணியவதி, யானோ விருத்தை, காடுவாவென்கிறது, வீடுபோ என்கிறது. யானிருந்தாவதென்ன? நீயோ இளந்தை; பெற்றுப் பெருகும் பெருங்குடிக்கு முதலாயுள்ளவள். நீயேயேறிக்கொள்" என்னப் புண்யவதி சொல்லுகிறாள். "யானொரு பெரும்பாவி. பிறந்த அன்றே தாயை யிழந்தேன். பிற்றைநாளில் தகப்பனைப் பிரிந்தேன். அன்னையுமாய், அத்தனுமாய் இருக்கும் உன்னையுமிழந்து யாரை நம்பி யான் உயிர்வாழ்வேன். இத்தகைய பாதகி யேறியதனாலேயே முன்னைய கப்பல் தகர்ந்தது. எண்ணிறந்தோர் யமனூர் புகுந்தார். இந்தத்துடைகாலி அடிவைத்த இடம் பொடியாய்ப்போவதறிந்தனை. இந்தக்கப்பலில் ஏறினால் அதுவுந் தகர்ந்து, அத்தனைபேரும், முத்திநெறியறிவதில் தடையில்லை. நான் மாட்டேன்; நீயே போய் உன் கண்ணென்றாய் வளர்த்த என் அண்ணாவைக்கண்டு, உன் கன்னி கடலாடுகிறாள். அதற்கு நீ கலங்கவேண்டாம் என்றுறுதி கூறுவாயாக" வென்றாள். இக்கடிய காட்சியைக் கண்ணுற்ற, கப்பலில் இருந்த போர்வீரனொருவன் எழுந்து "அய்யா! மாலுமியாரே, யான் பிறந்தது முதல் ஒரு பெரும்பாவி, தந்தையையும் துணைவியையும் இழந்தேன். தாயையும், புதல்வியையும் பிரிந்தேன். முகமறியாத தேசத்தையடைந்தேன். தினந்தினம் கொலை பண்ணும் வேலையில் அமர்ந்தேன். இந்தப் பரிதாப நிலைமையில் நிற்கும் இருவரும், என் தாயும் பெண்ணும்போல் இருக்கிறார்கள். அவர்களைக்காண ஊர் போகிறேன். ஆறுமாதகாலமாய் அவர்களைப்பற்றி ஒரு சங்கதியும் தெரியவில்லை. அவர்களிருந்தாலும் சரி இறந்தாலும் சரி அவர்களைப்போல் தோற்றும் இவர்களைக் காப்பாற்றி என் பாவத்துக்குத் தீர்வு தேடிக்கொள்ளுகிறேன்.

பெண்களுக்கு இரங்கும் பேயும் நற்கதியடையும் என்பார்கள். ஆகவே அட்டி சொல்லாமல் அனுமதி கொடுங்கள்" என்றிருந்தான். இதுகேட்டுக் கப்பலின் ஒரு மூலையிலிருந்த ஒரு குட்டரோகி, சட்டென்று எழுந்து "ஐய! ஐய! அப்படிச்செய்யலாகாது. அவரோ ஆண்மையிற் சிறந்தவர். ஆயிரங்கொலைசெய்தாலும் அரசனுக்கிணைப்படி செய்வதனால் அவர் பாதகரல்ல. அரசனுக்கும் பாவமில்லை.

'கொலையிற், கொடியாரை, வேந்தொறுத்தல் பைங்கூழ்
களைகட், டதனொடு, நேர்.'

அவர் இவர்க்காக உயிர்மாய்ப்பது சரியன்று, அவர் தானும் சுகமடைந்து பிறர்க்கும் சுகத்தை யுண்டுபண்ண வல்லவர். தனக்கும் கஷ்டம், பிறக்கும் நஷ்டமாயுள்ளவன் யானொருவனே. "அக்கால் அலவனைக் காதலித்துக்கான் முறித்துத்தின்ற பழவினையால், அக்கேபோல் அங்கையொழிய விரலழுகித் துக்கத் தொழுநோய்" பெற்றுள்ளேன். (அலவன்=நண்டு அக்கு=சங்கு. அங்கை=உள்ளங்கை.) எனக்கு பிரமதேசத்தில் ஆயிரங்காணிநிலம் இருந்தும், அதன் சுகத்தை அனுபவியாமல், கண்டவர் காறியுமிழ்வதைத் தாளமாட்டாமல் ஊர்போய்ச்சேரலாம் என்று போகிறேன். அங்கேயும் பெற்றதாயொழிய மற்றவர்களை யொழித்துவிட்டேன். பரமதேசம்போனபிறகு பெற்ற தாயைப்பற்றி யாதொன்றும் தெரியவில்லை. அங்கேபோய் 'அவளில்லாவிடில் சீரிழிவாகத்தான் முடியும். ஆதலால் இவ்விருவர் நிமித்தம் நீரிலிழிவதே திறம். ஒருவேளை, இந்நற்கருமத்தால் முற்பிறப்பிற் செய்த தீவினை மாறவுங்கூடும். அடுத்த பிறப்பிலாவது சுத்த தேகம்பெற்றுச் சுகித்திருக்கலாம். ஆதலால் இதோ கடலில் குதிக்கிறேன்" என்று சொல்லிக்கொண்டே குதித்துவிட்டான். இதனால் தாய் பெண் இருவரும் கப்பலில் இடம்பெற்றார்கள். கப்பலும் அறம்வளர்த்தாள் ஏறிய துறையிலேயே போய்ச்சேர்ந்தது.

இது இங்ஙனமாக, கடலிற்குதித்த தொழுநோயனுக்கு உப்புநீர் படவே புண்மரத்துப்போய் உபத்திரம் மட்டாயது. அச்சமையம் சாகத்துணிந்தானாயினும் உயிரைவிட யார்தான் துணிவார்கள்? எப்படியோ தலையைமட்டும் கடனீர்மேல் வைத்துக்கொண்டு மிதந்தான். அலையடித்து உடலைக் கரைசேர்த்தது.

உடல்நோய் வலிமட்டாகி, உப்பங்காற்று உடலிற்படவே பசி மேலாடியது. பசிருசி யறியாது அல்லவா கண்டதைப் பிடுங்கித்தின்றான். அதில் ஏதோ ஒன்று தான்கொண்ட பெருநோய்க்கு அருமருந்தாயது. தெய்வச்செயலால் தொழுநோய் நீங்க முழு உடம்பாகியது. முன்செய்த புண்ணியத்தால் அங்கு ஒரு கப்பல் நீருக்காகத் தங்கியது. மாலுமியை நயந்து தானும் அக்கப்பலில் ஏறிக்கொண்டான். தானிழிந்த கப்பலிலும். ஏறிய கப்பல் விரைவானகதியுடையதாய், முந்திய கப்பல் சேர்ந்த அந்த நிமிஷமே அதே துறைபோய்ச் சேர்ந்தது. கப்பலில் இருந்தவர்கள் யாவரும் குட்டரோகி சுத்தமான அற்புதத்தைப் பேசிக்கொண்டே கரையிறங்கினார்கள்.

முன்சேர்ந்த கப்பல் பயணவிடைச்சீட்டில் குறித்துள்ள குட்டரோகி யெங்கே யென்று துறைக்கு அதிகாரி விசாரணை செய்ய "அவன் இவ்விருவருக்காக கடலிற்குதித்தான். அது காரணத்தினாலே இவ்விருவரும் கைச்சார்த்து இன்றி வந்திருக்கிறார்கள்" என்று அறிவித்தார். இதற்கு மத்தியில், பின்வந்த கப்பலின் மாலுமி துறைக் கதிகாரிடயிஞ்சென்று "இடையில் ஒருவன் கப்பலில் ஏறினான். அவன் குட்டரோகியாயிருந்து கடலிற் குதித்துத் தப்பிப்பிழைத்தவனாம். அவனுக்கு குட்டரோகக்குறி சிறிதும் காணோம். வேண்டிய பரிக்ஷையைச் செய்துகொண்டு அவனுக்கு விடைகொடுங்கள்" என்று அறிவித்துக்கொண்டான். கடலிற்குதித்தவன் பிழைத்துவந்தான் என்றால் யாரும் அவனைக்காண ஆசைப்படுவார்களன்றோ? ஆதலால் அதிகாரி விரைவில் அவ்விடம் நோக்கிச்சென்றான். அறம் வளர்த்தாளும் புண்யவதியும் அச்சங்கதி கேட்டு அன்னான் தம்முயிரைக் காத்தருளிய புண்யவான் ஆகவே வேண்டுமென்று அவனின்றவிடம் விரைந்து சென்றார்கள். அவர்களைத்தருமபுரத்தானொருவன் கண்டு "அம்மா! அறம்வளர்த்தாள்! உங்களைக் காண வேண்டி உன் மகன் இதோ கப்பலில் இறங்கித் தருமபுரம் போக இதோ நிற்கிறான்" என்று சொல்லி அவனின்ற இடத்துக்கு இவர்களை யழைத்துப்போய்த் தருமலிங்கத்தின் முன்னே விட்டான். ஒருவரை ஒருவர் கட்டிக்கொண்டு அடங்கா மகிழ்ச்சியால் ஓவென் றலறினார்கள். இது என்ன சங்கதியென்று அதிகாரி திரும்பிவந்தான். அதிகாரி நின்ற இடத்திக்குக் குட்டரோகியைக்கொண்டு வரலாயிற்று. அவனைக்கண்ட தருமலிங்கன்

"அப்பா! என்னுயிர்காத்த ஈசனே! அன்னையைக்காத்த ஆண்டவனே! கன்னிக் குயிர்கொடுத்த கவுணியனே!" யென்று வாரியெடுத்து மார்போடிறுகத் தழுவி, உயிரே போல உடலும் ஒன்றாகும்படி புல்லினன். அதிகாரி காரணம் வினவத் தருமன் "யானிவள் பிள்ளை; அவள் என் பெண்! இவ்விருவரையும் யான் விட்டுப்பிரிந்து வெகுநாளாயிற்று. பிரமதேசத்தில் யானொரு போர்வீரன்! அங்கு வரும்படி எழுதியாறுமாதமாயிற்று. வராமை கண்டு யான் சிலநாளைக்கு விடைபெற்று வந்தேன். வருமார்க்கத்தில் இப்படி இப்படி நடந்தது. ஆதலின் எங்கள் மூவராருயிர் காத்ததேவனிவன்" என்றான். நின்றாரனைவரும் கொண்டாட, அதிகாரி "அத்தேவனுக்கு இக்கன்னியைக் காணிக்கையாகக் கொடு" என்றான். அவ்வண்ணமே இசைந்து அந்தஇடத்திலேயே அப்பொழுதே அவ்வதிகாரி முன்னிலையிலேயே கல்யாணம் நடந்தேறியது. ஆயினும்,

"குலனு மோர்கிலன், கோத்திர மோர்கிலன், குடிமை
நலனு மோர்கிலன், ஒழுக்கமும் கல்வியும் நண்ணும்
தலனு மோர்கிலன்; கன்னியைத் தத்தம் செய்தானல்,
புலனு மோர்ந்தவன் விதிவழி மதியெனப் புலந்தார்.

என்று சொல்ல இடமில்லை. அவன் திருவெண்காட்டு வேளாளர் குலத்திற்பிறந்தவன். அவன்பேர் சிவபுண்ணியத்தெளிவு. பாபநாசனுக்கும் பண்டைய சொந்தக்காரன் என்று தெரியவந்தது. அறம்வளர்த்தாள் புண்யவதி என்று சொன்னபேரும் இப்போதுதான் நிலைத்தது. அவர்கள் நிமித்தங் கடலிற் குதித்திராவிடில் இவன் சுத்தமுற்றிரான். இவன் புண்ணியவதி யுயிர்க்குயிரானதுபோல் பின்னும் உயிர்த்துணைவனாயினன். தனக்குப் பிரமதேசத்திலிருந்த ஆயிரங்காணி நிலத்தை வித்துவிட்டு, ஊரிலேயே காணி பூமி வாங்கிக்கொண்டான். பாபநாசன் பெருமையைக்கேட்டுப் பிரமதேசத் ததிகாரி மற்றவரினும் இரட்டிப்பு உபசாரச்சம்பளங்கொடுத்து உற்றார் பெற்றாருடன் ஊரிலிருக்கும்படி விடையளித்தார். எல்லோரும் சுகமே வாழ்ந்தனர்.

தருமம் எத்தனை தலைகாத்தது பாருங்கள்!

ஐ. சாமிநாத முதலியார்.

193

VISVANATHAM

An Historical Drama in Five Acts.

BY

C. S. MUTHUSAMI AIYAR,

Assistant Tamil Pandit, Kalyanasundaram High School, and Sub-Editor, Tamilakum, Tanjore.

விசுவநாதம்.

மதுரை நாயக்கர் வம்சதிலகனான விசுவநாதன்
பெருமைகளை யெடுத்துக்கூறும்
ஓர் நாடகம்.

இது

தஞ்சைக் கல்யாணசுந்தரம் ஹைஸ்கூல் உதவிப்பண்டிதரும்,
தமிழகம் உதவிப்பத்திராசிரியருமான
C. S. முத்துஸாமி ஐயர்
இயற்றியது.

தஞ்சாவூர்:
கல்யாணசுந்தரம் முத்திராசாலை.
1906.

To

M. R. Ry.,

K. Gopalaswami Aiyangar Avl., B.A.,

HEAD MASTER,

KALYANASUNDARAM HIGH SCHOOL,

TANJORE.

THIS Drama which narrates the noble thoughts and the commendable deeds of **Visvanatha,** the first of the Nayak Kings of Madura, is most respectfully dedicated in token of his gratitude and esteem by

THE AUTHOR.

மதுரை

நாயக்கர் வம்ச திலகனான விசுவநாதன் பெருமைகளை

எடுத்துக்கூறும்

இத்தமிழ் நாடகம்

இதனை இயற்றிய ஆசிரியனால்

தஞ்சை

கலியாணசுந்தரம் ஹைஸ்கூல் தலைமை உபாத்தியாயர்

[illegible]

K. கோபாலசாமி ஐயங்காரவர்களுக்கு

அவரிடத்தில் இவ்வாசிரியன் கொண்ட மதிப்பினையும்
நன்றியறிதலையும் காட்டச் சமர்ப்பிவிக்கப்பட்டது.

அங்கம்—5. களம்—5.

இஸ்மேலடில்ஷாவுடன் உடன்படிக்கையைச் செய்து கொண்டு அரசன் அச்சுதராயன் விஜயநகரஞ் சென்று அரசு புரிந்தனன். ஒருநாள் பாண்டியநாட்டிலிருந்து சில தூதுவர் வந்து அரசன் சந்திரசேகரன் இறந்தான் என்றும் அவன் குமாரன் குணவீரவர்மன் அரசாளும் வன்மையிலன் என்றும் கூறி விசுவநாதனை யனுப்பும்படி வேண்டிக்கொண்டனர். அப்படியே அரசன் விசுவநாதனை மதுரைக்கு அனுப்பினன். விசுவநாதன் காஞ்சனையோடும் தன்மகன் குமாரகிருஷ்ணப்பனோடும் அவ்விடஞ்சென்று குணவீரவர்மன் பெயராலரசுபுரிந்து அரியநாதனுடன் கலந்து ஆலோசனைசெய்து அந்நாட்டிற்குப்பல நன்மைகளை யிழைத்துவர, வடபால் விஜயநகரத்து அச்சுதராயன் காலஞ்சென்றனன். அவன் குமாரன் வெங்கடாத்திரியின் காலத்தில் மந்திரி சாலுவதிம்மன் சூழ்ச்சிகளால் ராஜ்யத்திற்பல கலகங்களுண்டாக பீஜபூர் சுல்தான் இப்ரஹீம் அடில் படையெடுத்துவந்து நகரை வருத்த நன்னிலைகெட்ட மந்திரி அரசன் வெங்கடாத்திரியையுங் கொன்று தானுந் தற்கொலைபுரிந்து கொண்டனன். அரசகுடும்பத்துப் பிரபுக்கள் சதாசிவராயனையும் ராமராஜனையும் தமக்குத்தலைமையாகக் கொண்டு இப்ரஹீம் அடிலுக்கு ஐம்பதுலெக்ஷம் வராகன் கொடுத்துச் சமாதனம் செய்துகொண்டார்கள். ராஜ்யபாரத்தை வகித்த சதாசிவராயன் சிலநாளில் விலகிவிட ராமராஜனே பட்டத்திற்கு வந்தனன். இத்தனை குழப்பங்கள் விஜயநகரத்திலுண்டாகிச் சீர்குலைந்து வருநாளில் விசுவநாதன் மதுரையிலேயே யிருக்கும்படி நேர்ந்தது. பாண்டியநாட்டிற் பல்வளம் பெருகி மாந்தர் இன்புறு நாளில் வெகுநாளாய்ச் சித்தங்கலங்கினவனும் இருந்துமில்லாதவன்போன்ற குணவீரவர்மன் சிவபதஞ்சென்றனன். அப்போது நகரமாந்தர் தமக்கு விசுவநாதனையே அரசனாய் முடி சூட்ட வேண்டுமென்று ராமராஜனுக்கு விண்ணப்பஞ் செய்துகொள்ள அவனும் அவ்விதமே முடிசூட்டுகவென ஜீவராயனையனுப்பினன். ஜீவராயன் சில பிராமணோத்தமர்களோடு கங்காஜலத்தையும், காளிகாதேவியையும் அரசசின்னங்களையும் எடுத்துக் கொண்டு மதுரைமாநகரம் வந்து நல்லோரையில் விசுவநாதனுக்கு முடிசூட்டினன். நகரங்களிகூர்ந்தது. அரசனும் தெய்வபக்தியுடன் கி. பி. 1559ஆ முதல் 1563ஆ வரையில் ராஜ்யபரிபாலனஞ் செய்தனன்.

அங்கம் 5.—களம்—5.

இடம்—மதுரை சித்திரவிலாஸம். காலம்—காலை.

(விசுவநாதன், குமாரகிருஷ்ணப்பன், காஞ்சனை, மூவரும் உரையாட.)

(நேரிசையாசிரியப்பா.)

விசுவ. மணிமுடி கவித்த மன்னவ னேவ
அணிமதிற் கூட லடைந்தனம். அந்நாள்,
ஏந்திழை! யிவனை யெழின்மலர்க் கையால்
ஏந்திநீ வந்தனை! யிளவலுக் கிந்நாள்
ஆண்டுபத் திரட்டி யாயின. வெற்றியைப்
பூண்டதோர் விஜய நகரிற் புகுந்த
கலக்கமுந் துன்பமுங் காதினிற் கேட்டோம்!
விலக்குமா றொருவரும் வேண்டின ரில்லை.
வேங்கடாத் திரிக்கு விரோதமே செய்து
பாங்குறு வார்க்குயர் பதங்களை வழங்கும்
மந்திரி திம்மன் வஞ்சகங் கண்டு
சிந்தை கலங்கித் திருநக ருள்ளார்
சினந்திடத், திம்மன் சிறுவனைக் கொன்றனன்!
மனங்கொதித் திந்நகர் மாந்த ரிருவகைப்
பட்டன ரென்னப் படையொடு புகுந்து
கிட்டின னிப்ரஹீம்; கெடுமதி யமைச்சன்
எட்டிலக் கம்பொன் னீந்தவ னேக
விட்டனன். ஆயினும் வியனகர்க் குழப்பம்
அடங்கில தென்றவ் வடில்ஷா தன்னையே
தொடங்குக போரெனத் தூண்டினன். அவனும்
வந்தது கண்டு மன்குலத் தவர்கள்
சிந்தைகன் றினராய்த் தீயவன் கொள்ள
ஐம்பதி லக்க மரும்பொன் னளித்து
நும்பதிக் கேகென நுவன்றனர்; சென்றான்.
அன்னதோர் காலையி லமைச்சனை யொறுக்க
அந்நக ருள்ளா ரனைவருந் திரண்டு
சதாசிவ னிராம ராயனுந் தந்நகர்ப்
பதாதித் தலைவரைப் பரிந்து வேண்ட
வளைந்தன ரமைச்சன் வளமனை. அவனும்
உளந்தளர்ந் தினிநமக் கொருதுணை யிலையென
நிலத்தினிற் கத்தியை நிறுத்தி யதன்மேல்
வலனுறப் பாய்ந்து மார்பகங் கிழிய
மாண்டனன், அந்தோ! வஞ்சகத் தொழிலே

தூண்டிடுங் கேடெனச் சொல்லுவர், நல்லாய்!
மாநக ரமைதி மன்னிய காலையில்
கோனிவ னென்னக் குடியெலா மேற்ப
இராம ராயனே யிறைவ னாயினன்!
விரவிய படையுடன் மேவலன் வருகையும்
அமைச்சன் றீமையு மணிநகர்க் குழப்பமும்
அமையுமோ, யானு மந்நக ரிருந்தால்?
மந்திரி செய்த வஞ்சனை யானுந
தந்திரத் தடில்ஷா தாக்குத லாலும்
தம்பொரு டம்முயிர் தம்மனை தமதென
நம்புத லிலராய் நகருளார்க் கெய்திய
விதிகொடி தென்ன வேலைசூழ் போர்த்துகற்
பதிநூல் வல்லோன் பர்னே நூனிஸ்
எழுதிய நிருப மெதிர்ந்தநான் முதலாப்
பழுதிலா நகரும் பழுதுபட் டதென
வருத்த மெய்தினன்.

காஞ்ச. மன்னவ! ஈசன்
கருத்தை யெவர்கொலோ கடந்திட வல்லார்?

(சிலபிராமணர்களும், ஜீவராயனும் அரியநாதனும் உள்ளேவர.)

ஜீவ. நாட்டினுக் கென்று நல்லறம் புரிந்தது
கூட்டுறும் பயனைக் குறித்திடாக் கோவே!
அறமே புரிந்தனை; ஆதலி னின்பா
லறத்தின் மூர்த்தி யருள்சுரந் தவனாய்
அரசனைக் கொண்டுனக் கரசு தந்தனன்.
விரவிய சீர்க்குண வீர வர்மன்
மாண்டது கூறி மதுரை வாசிகள்
வேண்டின ருன்னை வேந்தெனக் கொள்ள!
மன்னவன் மகிழ்ந்து வான்புனற் கங்கை
நன்னீ ராட்டி நளிர்முடி சூட்டி
வரும்படி விடுக்க வந்தனன், நண்ப!
அருமறை நவிலு மந்தணர் தம்மால்
புனித மாக்கிய பொன்னுருக் கொண்ட
துனிதருங் கூர்வேற் றுர்க்கையும் வந்தனள்!

விசுவ. காக்குந் தொழிலுடைக் கன்னி வந்தனளோ?
நோக்கருண் மாது நோன்பினுற் றனளோ?

(வெளியே ஜனங்கள் கூட்டங்கூடி நின்றார்த்து)

ஜனங்கள் ஜெய! ஜெய! ராம ராஜ! ஜெய! ஜெய!
விசுவ. வியன்பெரு வீதியில் விழைவொலி யென்னே?

அரிய. மாந்த ருரைப்படி மன்னவ னிராமன்
ஈந்தன னென்ன விருங்களி யெய்தினர் !
விசுவ. நாரணி யிந்த நகர்வந் தானெனப்
பேருவப் பெய்தினன்.
அரிய. பேசுவன் கேண்மின் !
மேவிய புகழோன் வெற்றிவேற் கிருஷ்ண
தேவன் செங்கோல் செலுத்து நாளையில்
நவராத் திரியெனு நன்னாண் முடிவில்
தவறா தரசனுந் தன்குலக் கிளைஞரும்
கொடிமதில் காக்குங் குமரிமுன் சென்றவ
ளடிபணிந் தலரா லருச்சனை புரிந்து
பகட்டினை நிறுத்திப் பார்ப்பவர் வெருளத்
தகட்டுரு வாய தனிவா ளெடுத்தோர்
வெட்டினிற் கழுத்தை வெட்டிப் பலியிடல்
இட்ட தேவதைக் கினியதோர் பூசை !
வெட்டொன் றிற்றலை வீழ்த்தப் படாதேல்,
நட்டமுந் துன்பமு நகருக் கெய்தும் !
ஆதலி னிப்பலி யாண்டுக டோறுங்
காதலி னரசர் கைவிடா தியற்றுவர் !
ஆண்டொரு நாளி லவ்விதப் பூசை
ஈண்டிய காலையில், இறைவன் வேட்டமேற்
சென்று கானகந் திரிந்து, மைந்நிறக்
குன்றுகால் பெற்றுக் கொண்டலின் முழங்கிக்
கொம்பினாற் றருக்களின் கோடுகண் முறித்துப்
பம்பிய கானிற் பாய்ந்து குளம்பினாற்
பாரினை யெற்றிப் பராக மெழுப்பி
நேர்முக மாக நிற்பது போல
நிற்கும் பகட்டி னேர்மையைக் கண்டனன் ;
விற்குனித் தெய்யும் வேடரைக் கூவி
"வலையினை வீசுமின் ! வளைந்து நெருங்குமின் !
நிலையுறக் கொணர்மின் ! நீவிரிக் கணம்" என
எயினர் வளைந்தனர் ! ஏறெழுந் துறுமி
வயின்வயி னோடி வளைந்தவர் தம்மை
முட்டித் தள்ளி முழங்கு மெல்வையில்,
கட்டிக் கொணர்ந்த கழலோ னிவன்காண் !
வேந்தன் கிருஷ்ணன் வியந்து சூலம்
ஏந்திய கையாளேற்றிடு நற்பலி
இதுவென நகர மெய்தி, நாளையே
கதுமெனச் சென்று காளிசன் னதியிற்

பலியிடு வோமெனப் பறையறை வித்தனன்.
வலிமிகு பகட்டை வாளினு லீளச்
செகுப்பவ ரெவரெனத் திகைத்தனர் வீரர்!
நகுமிளங் கதிரவ னண்ணிய காலையில்,
ஆயுத சாலையை யடைந்தனன். ஆங்கண்
போயிதமான பொரும்படை தருவி
நின்ற நாதனை நெருங்கித் "தோழ!
இன்றிவண் வந்ததற் கேது காரணம்"?
விளம்பெனக் கேட்டேன்; விசுவ நாதனும்
உளம்படு கனவை யுரைத்தனன். அதுவும்
இரவினிற் கண்ட வெனது கனவும்
விரவிய தன்மையால், வியந்தனன். தேவி
கூறிய வண்ணங் கூர்வா ளெடுத்துப்
பாறுசூழ்த் திட்ட பலியிடஞ் சென்றோம்.
ஆங்க ணரச னவலமுற் றவனும்
ஈங்கிதைக் கொல்வா ரெழுந்தில ரென்று
வருந்துங் காலை, யிவ் வாட்கை வீரன்
திருந்தவே நின்று திகழிரு கொம்பின்
வளைவினிற் படாமல் வாளினைச் சாய்த்து
விளையாட் டாக விலங்கின் கழுத்தைத்
துண்டித் தெறிந்தனன்; துண்ணென வியந்தார்!
மண்டலம் புரந்த மன்னவன் களித்தான்!
காளியும் பூசையைக் களிப்புறக் கொண்டாள்!
மீளிமொய்ம் பனுக்கு வெற்றியே யுதவி
என்றும் பிரியா திருந்த தெய்வம்
இன்றிங் கெழுந்தனள்; ஏமம் படைத்தனன்!

விசுவ. வாய்மையே யுரைத்தான்; வாகையும் செல்வமுந்
தாய்தர வந்தன!

(வெளியேஜனங்கள் மற்ருேர்முறை யார்த்துச் சோக்கலிங்கனை முன் செலுத்தி.)

தாழ்க்கிலம்! தாழ்க்கிலம்!
இன்னே யிறைவற் கெழின்முடி சூட்டத்
துன்னுதி! போதி!—தோன்றலே! வாழி!

விசுவ மற்றொரு முறையு மாநகர் மாந்தர்
உற்றுரு மொக்க வுயரொலி கிளப்பினர்!

(சோக்கலிங்கன் உள்ளே வந்து.)

சோக்க. வைகைநா டோங்க வந்த பூபதி!
கைகளைக் குவித்துக் கடைப்புற நின்று

பொன்முடி புனைகெனப் புகன்றனர் மாந்தர் :—
தென்னவன் குலத்திற் சிறுவ ரின்மையால்
மன்னவ னிராமன் மதித்த வண்ணமே
இன்னே மவுலி யெழிலுறப் புனைக!

ஜனங் (வெளியே)
புனைக! புனைக! பொன்முடி புனைக!
நனைக! நனைக! நறும்புனற் கங்கை!
செங்கோல் பெறுக! சிங்கா தனத்தி
வெங்கோ னென்ன விருந்துநீ வாழி!

விசுவ. (சோக்கலிங்கனைநோக்கி)
அவ்வித மாகுக! அணிநகர் மாக்களைச்
செவ்வி தினமர்த்திச் செலுத்துக! போதி!

அரிய (ஜீவராயனைப் பார்த்து)
நண்பனே! முடிபுனை நன்னா ளிதுவெனப்
பண்புறு கணிதர் பகர்ந்தனர் கொல்லோ?

ஜீவ. நாளைநன் னாளென நவின்றனர் மேலோர்!

அரிய. வாளைபாய்ந் துழக்கும் வண்புன னாட்டின்
மாந்த ரனைவரு மாநகர் புதுக்கிப்
பூந்தார் சூட்டிய பூரண கும்பமும்
பொலம்பா லிகைகளும் பொன்னொளிர் கவரியும்
நலந்திகழ் விளக்கும் நங்கைய ரெடுப்பச்
செய்வன செய்திநீ சேனைத் தலைவ!
மைந்நிகர் களிற்றின் வார்முர சேற்றி
நாளையே முடிபுனை நல்விழா நடத்தும்
நாளெனச் சாற்றி நகருக் குணர்த்துக!

சோக்க. இத்துணை யாணையை யேற்றேன்! மகிழ்ந்தேன்!
மெய்த்தவ மிருந்தவா!—மேதினி யுள்ளார்
களிப்பர், திளைப்பர், களியாட் டயர்வர்?
ஒளிப்பரு முவகையா லோடித் துள்ளுவர்!
ஆதலின், ஐய! நின் னாணைமேற் கொண்டேன்,
போதுவன். (சோக்கலிங்கன் வெளியேசெல்ல)

விசுவ. கேண்மின்! பொன்முடி புனைந்து
செங்கோல் தரித்துச் சேணிலங் குடையிற்
றங்குமா றிருந்து, தந்திரத் தலைவரும்
மந்திரத் தலைவரும் மன்னருஞ் சூழ
இந்திர னிகர்ப்ப விருந்து, மங்கையர்
பல்லாண் டிசைப்பப் பார்ப்பன ராசி
சொல்லா லெழுப்பச் சுருதிநூற் படியே

மாநிலங் காத்தல் மனுவிற் குமாகுமோ ?
யானிதற் காளோ ? யாமிலை கருணையும்
ஆன்றோ ரருளு மமைந்தா லன்றி
என்றிடற் கொண்ணுமோ, இப்புவிப் பாரம் ?
சுமையின் றன்மையைச் சொல்லுவன் கேண்மின் !
அமைச்சர் முதலா மவையோர் சொற்படி
நிற்றலும், மாந்தர் நினைத்தவா புரிதலும்
கற்றவர் விதித்த கதியினிற் போதலும்
அறன்வழிச் சேரலும் அதற்கு மாறு
மறன்வழி விலக்கலும் மங்கையர் பாலகர்
மூப்பினர் முதலா மொய்வலி யிழந்தார்க்
காப்பதுங் கள்வரைக் கடிவதுங் காமம்
ஆதிமுக் குற்றமும் அடக்கலு நகரில்
சாதியே தத்தவர் தத்தம் நிலையில்
தவறு தொழுகத் தக்கவா றியற்றலும்
இவரலே படரு மிருங்கடன் மீது
வங்கஞ் செலுத்தி வர்த்தகம் புரிதலும்
எங்கணும் பயிர்த்தொழி லியற்றி வித்தலும்
பிணிபசி நீக்கலும் பெரும்போர் துடைத்தலும்
அணிநகர் வீதி யாவையுந் திருத்தலும்
குளம்பல நிரப்பலும் குடிகளைப் பெருக்கலும்
வளம்பட வாவணம் வகுத்தலும் பற்பல
கைத்தொழில் வளர்த்தலும் கல்வியை வளர்த்தலும்
பொய்த்தலை யுவக்கும் பூரியர் பகையை
நால்வகை வழியா னலிவுறச் செய்தலும்
மேல்வரு வினையை விநயமா யுணர்தலும்
நாற்றிசை மன்னவர் நட்பைக்கோடலும்
வேற்றுமை காட்டும் வேந்தரோ டுறழ்தலும்
இத்துணைச் செயல்களை யிழைத்த லெளிதோ ?
கத்துவா ரிதிசூழ் காசினி புரத்தல்
என்வயி னமைந்தது மீசன் செயலாம் !—
பன்னருந் திணைவர் படைத்ததோள் வலியும்
மன்பதை யன்பும் மாதவத் தோர்கள்
என்பால் வைத்த விரக்கமு மீசன்
அருளுந் தாங்கி யாணைமேற் கொள்ளக்
கருதினன் ; சபையீர் ! காட்டுமி னூர்வம்
மணிமுடி தாங்கி மாநிலம்
அணிபெறப் புரக்கும் அரசனைக் காத்தே !

(வெளியே ஜனங்கள் வாத்யகோஷஞ்செய்ய மதுரைப்புலவன்
உள்ளேபிரவேசித்து)

மதுரைப்புலவன். (வாழ்த்து)

வாழ்க! மன்னவ வையக நின்குடை
வாழ்க! வானவர் மானவர் வாழ்வுற
வாழ்க! நல்லற மாதவ மோங்கிட
வாழ்க! காஞ்சனை மாதொடு வாழ்கவே!

அங்கம்—5. களம்—5. முற்றும்.

விசுவநாதம் முற்றுப்பெற்றது.

சுபமஸ்து.

கவித்தநெடும் புகழ்விசுவ நாதன்சீர்ச் சரிதைதனைக்
கற்றோர் தங்கள்
செவித்தலத்திற் கினிமைதரச் செந்தமிழி னாடகமாச்
செய்க வென்று
புவித்தலத்திற் கணிதிலக மானதடம் பொன்னிவளம்
பொலியும் பண்ணைக்
கவித்தலரா ஜன்புகலக் கவிமுத்துச் சாமிசெய்து
களித்தான் மன்னே.